

Arrest

nr. 87 461 van 12 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 10 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2012 met referentenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 juni 2012.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2009 dient de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Op 22 april 2011 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Op 10 januari 2012 trekt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing van 22 maart 2011 en het daarmee samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten, in.

Op 10 januari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door:

E. B., B.(...) (RR.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te Ijarnaouas op (...)1983

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat betreft de bewering dat betrokkene geen inbreuk heeft gedaan tegen de openbare orde; betrokkene werd op datum van 01.10.2010 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met uitstel 5 jaren behalve 18 maanden, een geldboete 1000 euro (te verhogen rekening houdend met de deciemmen tijdens de inbreuk) met uitstel 3 jaren en een bijzondere verbeurdverklaring wegens:

- Verdovende middelen: bezit zonder vergunning: handel: vervaardiging zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon*

- Valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid, door een particulier*

Gelet op de ernstige feiten die betrokkene gepleegd heeft, kan hem onmogelijk een gunstige regeling worden toegestaan.

Verder haalt betrokkene aan dat art. 8 en 3 van het EVRM dienen te primeren. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten.

Wat art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel hij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet

toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Betrokkene beroept zich op zijn verblijf op het grondgebied sinds 2002 en op zijn integratie die hij staft door volgende stukken: getuigenverklaringen, fitnessabonnement, medische attesten, verklaring van niveaubepaling Nederlands, verklaring van aanmelding Huis van het Nederlands, deelcertificaten Nederlands, inschrijvingsformulier Nederlandse les, attest van werkbereidheid en een arbeidscontract. Betrokkene verklaart verder dat al zijn sociale en economische belangen in België zouden gevestigd zijn. Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

Wat betreft de bewering dat een gedwongen terugkeer betrokkene een ernstige schade zou toebrengen aangaande zijn gezinsleven, het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen.”

Op 23 maart 2012 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

In fine van het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te schorsen.

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/82, § 3 van de vreemdelingenwet in het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Indien aan deze pleegvorm niet is voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te omvatten. Daar het opschrift van het verzoekschrift slechts melding maakt van een “*beroep tot nietigverklaring*”, kan de Raad slechts vaststellen dat enkel het verzoek tot nietigverklaring op ontvankelijke wijze werd ingesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij ter adstruering van dit enig middel in haar verzoekschrift het volgende uiteenzet:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.1 EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.² [2 S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Antwerpen. Maklu, 2007, 148.]

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.³ [3 S. BOUCKAERT. o.c.. 149.]

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.⁴ [4 I. OPDEBEECK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen. Brugge, Die Keure, 1999, 150.]

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele en materiële motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De Staatssecretaris antwoordt niet op de door verzoeker ingeroepen middelen.

Daarenboven dient in casu te worden opgemerkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend teneinde een verblijfsvergunning te bekomen op grond van artikel 2.8 A van de 19 juli 2009.

Dit artikel bepaalt dat verzoeker een ononderbroken verblijf van minimum vijf jaar dient aan te tonen en dat hij voor de datum van 18 maart 2008 een geloofwaardige poging diende te ondernemen om een wettig verblijf in België te bekomen.

Nergens uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid of verzoeker al dan niet aan de gestelde voorwaarden heeft voldaan.

Uit de door verzoeker voorgebrachte stukken blijkt het ononderbroken verblijf alsmede de lokale verankering van verzoeker ontegensprekelijk.

Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen.

Bij gevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

blijkt dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt benadrukt dat de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 gelet op rechtspraak van de Raad van State niet meer van toepassing zijn, in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aanvoert dat uit de door haar voorgebracht stukken ontegensprekelijk blijkt dat zij wél voldoet aan het criterium 2.8A van de vernietigde instructie en meer bepaald wél op ononderbroken wijze in België verblijft en lokaal is verankerd. De voorwaarde gedurende vijf jaar ononderbroken in België te hebben verbleven, kadert in het criterium 2.8A zoals geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft alsnog een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8A, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de omstandigheid dat de verwerende partij in casu geen toepassing heeft gemaakt van deze instructie.

Er dient op het volgende gewezen te worden:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan

niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in het enig middel, hetwelk een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 7 van de vreemdelingenwet verwijst, wordt erop gewezen dat de omvang van een annulatieberoep in de eerste plaats aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift wordt bepaald (RvS 27 januari 2004, nr. 127.436). De verzoekende partij omschrijft haar voorwerp op bladzijde 2 van het verzoekschrift als volgt: *“Beslissing d.d. 10.01.2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op datum van 8.12.2009 in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.”* Bijgevolg maakt een bevel om het grondgebied te verlaten niet het voorwerp van het beroep tot nietigverklaring uit. Middelen die geen betrekkingen hebben op de bestreden beslissing, zijn onontvankelijk.

Voorts kan de verzoekende partij niet dienstig de schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet aanvoeren, daar deze geen betrekking op de bestreden beslissing heeft.

3.2 Er dient verder op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middelen en beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de het door de verzoekende partij ontwikkelde middel het volgende gesteld:

“De verzoekende partij kan niet dienstig de schending van artikel 8 van de wet van 15 december 1980 aanvoeren, daar deze geen betrekking op de bestreden beslissing heeft.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd.

Voorts oordeelde de Raad van State dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen tot doel de toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Het middel van de verzoekende partij lijkt bijgevolg niet dienstig.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 29 juni 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 9 augustus 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 25 juni 2012 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij te volharden.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 9 augustus 2012 slechts stelt te volharden in haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 25 juni 2012 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende het door haar aangevoerde enig middel. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist. Bij het zonder meer volharden in haar verzoekschrift kan aldus bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking aangevoerde grond. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond aangaande het enig middel van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

Het enig middel is in alle onderdelen ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN